

ne, „näita ommeti kus see sul on?“ — „Kannata pisut!“ ütles mees ja tõmbas raamatukese põuest, ja andis sealt seest temale ühe nõõla. „Säh, siin see tüdruk on!“ ütles ta ja läks. — Naene jäi tül aega seisma, waatas ingglit taga ja oli sügawas mõtetes.

Mis weel pärast seda sündinud, ja mis sugust tõdd see ühe silmaga tüdruk teinud, seda tunnistab aasta pärast Kadri maja, sest et see oli nüüd seest ja wäljastpidi niisama kena, kui Liisu maja oligi.

Kuida jänēs ja siil Liima kõrtfi taga teine teisega wõitu jooksnud.

Kuulge poisid, see jut on selge wale, aga ta on siiski tõsi! Sest mu isa isa, kes mulle seda jutustanud, lissas igakord kui ta mulle seda jutustas: „Se jut ika ju peab tõsi olema, ega muido ommeti ei sündiks seda jutustada!“ Aga see jut oli see: See oli sügisel ajal ja ühel pühha-

päawa kenal hommikul kui taträd õitšesid. Väike oli selge tõusnud, ja soe hommiku tuul puhus parajaste üle kõrre wälja. Edukused laulsid taewa al ja mesilased kahisesid tatrais. Rahwas läks pühapäawa riidis kiriku; iga loomuke oli rõõmus, ja siil oli wäga rõõmus.

Ja siil seisis oma sauna ukse ees, käd puusas, wahtis hommiku tuult, ja laulis oma laulukest nii kui üks siil kallil pühapäawal mõistab laulda. Nõnda tasakeste ise eneses lauldes sai temale forraga mõte wäljale minna oma nairid waatama, kuni naene jäi lapsi pesema ja neid ehitama. Need nairid kaswasid tema saunakese lähidal, ja tema ise ja kõi tema pere sõitwad neist sestap tema siis kaa luges neid oma nairiks. Kuida ta mõtles, nõndap ta kaa tegi. Siil pani sauna ukse kinni ja pöbras wälja poole minema.

Ei ta olnudki weel kaugel saunast ära ja tahtis parajaste pajudikust mõdda nairi põllule kallata, kui jänēs juhtus tema